

community

The New Apostolic Church around the world

04/2018/LT

Krašto apaštalas Markus Fehlbaum poilsyje

Leidyklos skiltis:
įvairialypiai gebėjimai

Pamaldos: didžiausia
jame yra meilė

Bažnyčios mokymas:
malda – būtina visose
gyvenimo situacijose

New Apostolic Church
International

Įvairialypiai gebėjimai

Mieli tikėjimo broliai ir seserys,

kol žmogus bus linkęs lyginti save su kitais, tol jis akcentuos skirtumus: odos spalvą, socialinę padėtį, tautybę, gebėjimus, turtinę padėtį. Ir dažnai šiam palyginimui kaip atskaitos tašką mielai naudos savo paties padėtį: tai, kas yra kitaip, atpažįstama kaip skirtumas, atrodo įtartina, bandoma įvertinti ir kartais netgi nuteisiama.

Dievui pačiam šie skirtumai yra visai nesvarbūs. Jis myli tokius kaip mes. Bet Jis myli ir tuos, kurie yra visai kitokie nei mes. Negalime šiai meilei stoti skersai kelio. Visi turi patirti tokią Dievo meilę.

Dar daugiau, mes norime kovoti dėl Dievo ir kartu su Dievu. Kaip Dievo pašauktieji trokštame Jam tarnauti ir džiaugsmingai skelbti Evangeliją. Tam mums reikia vieniems kitų. Mums reikia mūsų skirtumų. Mums reikia mūsų artimojo gebėjimų, o jam reikia mūsų gebėjimų.

Mes suvokiame: skirtumai dar vis yra atpažįstami. Tačiau priimame šią įvairovę ne kaip trukdį, mums tai nėra priežastis kažką nuvertinti ar smerkti. Žinant, kad kiekvienas gali prisidėti savo skirtingais gebėjimais, tie skirtumai taps galimybe, pridėtine verte visiems.

Kaip Jėzaus Kristaus kūno nariai trokštame tarnauti vieni kitiems. Kristaus bažnyčios viduje norime pašvesti savo

Nuotrauka: Tarptautinė NAB

gabumus tarnavimui. Jaučiame gilų dėkingumą visiems krikščioniams praeityje ir dabartyje, kurie pašventė ir pašvenčia iš Dievo gautus gebėjimus Kristui ir tarnavimui Jo bažnyčiai.

Gebėjimai yra labai skirtingi. Kiekvienas prisideda savo gabumais, savo jėgomis. Be išskaičiavimo – tik iš meilės Dievui ir artimajam.

Su nuoširdžiais linkėjimais

Jean-Luc Schneider

Didžiausia jame yra meilė

Iš bažnyčios Berne-Ostermündigene buvo transliuojamos pamaldos į krašto apaštalo srities bendruomenes

Nuotrauka: Jonas Spengler ir Marc Genou

1. Korintiečiams 13,13:

*„Taigi dabar pasilieka tikėjimas,
viltis ir meilė – šis trejetas;
bet didžiausia jame yra meilė“*

Širdingai sveikinu jus šiandieninėse ypatingose pamaldose. Šiandien taip pat ypatinga diena, kuri įeis į šio krašto apaštalo istoriją, nes jis išeis į poilsį. Žinoma, mes nesusirinkome čia garbinti ir liaupsinti vieno vyro. Šia proga pasinaudosime padėkoti mielajam Dievui už tai, kas per paskutinius dešimt metų buvo padaryta mums. Dėkojame mielajam Dievui už palaimą, kurią Jis dovanojo per krašto apaštalo veiklą ir kad mielas Dievas per tuos dešimt metų tarnystės buvo su krašto apaštalu. Žinome, kad dabar mūsų kelyje į dangiškąją Tėvynę yra naujo etapo pradžia, kaip ir ką tik giedojo mūsų giesmininkai bei giesmininkės.

Su automobiliu yra taip, kad praėjus tam tikram laikotarpiui jam reikia atlikti patikrą, kad pažiūrėtume, ar

viskas yra tvarkoje ir ar saugos elementai funkcionuoja. Geriau tuo pasirūpinti iš anksto. Galbūt derėtų mums pasidaryti tokią dvasinę patikrą ir pažiūrėti, ar saugumo elementai mūsų sieloje yra tvarkoje. Atverkime šiandien mūsų širdis Šventajai Dvasiai atlikti tokią dvasinę patikrą. Ar viskas, ko reikia mūsų dvasinio gyvenimo saugumui yra tvarkoje? Kas prisideda prie šio saugumo, jei galvoje turime išganymą? Būtent tai, ką apaštalas Paulius čia išvardina kaip svarbiausius punktus: čia kalbama apie tikėjimą, viltį, meilę. Aš patikrinau ir pastebėjau, kad jau labai seniai vyriausiasis apaštalas tarnavo su šiuo Žodžiu. Aišku, mes žinome, kad tikėjimas, viltis ir meilė yra svarbu. Tačiau, mieli broliai ir seserys, čia iš tiesų kalbama apie mūsų išganymą. Mūsų išganymą nulemiančios ir svarbios savybės, kurios turi gyventi mumyse taip, kaip Viešpats nori, yra tikėjimas, viltis ir meilė.

Pirmasis punktas, kurį mini Paulius, yra tikėjimas. Tikėjimas žinoma yra ypač svarbus, nes nuo jo priklauso išganymas. Tik tikėjimas gali mus išgelbėti. Tik tikėjimas gali atvesti mus pas Dievą. Tai priklauso tik nuo tikėjimo. Visa kita yra tik šalutiniai dalykai. Paulius rašė, kad mes keičiamės tikėjime, o ne matyme. Tai reiškia, kol Viešpats neateis, kol nebus įvykdytas išganymo planas, žmogus turi tikėti. Jo santykis su Dievu paremtas tik tikėjimu. Kas yra tikėjimas? Tikėjimas paprasčiausiai yra tikrumas, jog yra kažkas, ko negalime matyti, negalime suvokti, ko negalime įsivaizduoti. Tai paprasčiausiai vidinis tikrumas, tačiau aš negaliu jo pamatyti ar įsivaizduoti. Tai yra tikėjimas. Yra svarbu vėl ir vėl suvokti, kad mums jo reikia iki pabaigos. Kuo tikime mes? Mes tikime, kad Dievas yra meilė. Krikščioniško tikėjimo fundamentas: Dievas yra meilė! Mes tikime Dievu trijuose asmenyse: Dievu Tėvu, Dievu Sūnumi ir Dievu Šventąja Dvasia. Jie trys yra viena ir vidiniai tarpusavyje sujungti. Tai yra tikslus meilės apibrėžimas. Meilė iš esmės yra tas saitas, kuris vyrauja Trejybėje tarp Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Trys skirtingi asmenys yra viena, jų negalima atskirti, jie yra sujungti viduje. Toks yra meilės apibrėžimas. Jų negalima atskirti. Dievas yra meilė. Mes tikime, kad Dievas yra meilė.

Dievas, Dievo Trejybė, sukūrė žmogų: sukūrė žmogų, pagal Trejybės pavyzdį. Dievas troško įtraukti žmogų į tokį sąryšį, į tokią bendrystę. Jis norėjo, kad žmonės turėtų dalį tokioje meilėje. Tačiau žmogus buvo nepaklusnus, atitolo nuo Dievo. Bet Dievas yra meilė, visas Jo veikimas nuo pat pradžių buvo orientuotas į žmogaus sugrąžinimą į šią bendrystę, atstatyti sąryšį tarp Dievo ir žmogaus, kad žmogus vėl galėtų gyventi tobuloje bendrystėje su Dievu trijuose asmenyse.

Mes tikime Jėzumi Kristumi. Iš meilės Dievas atsiuntė Viešpatį Jėzų, savo Sūnų, į žemę ir Jis tapo žmogumi. Jėzus Kristus apreiškė mums Dievo būdą, mintis ir valią. Tuo tikime. Mes matome Dievą, nes matome Jėzų Kristų ir kai mes girdime Jėzų Kristų, skaitome Jo žodžius, tuomet tai yra ir Dievo Žodis bei Jo valia. Mes tikime Jėzumi Kristumi, kurį Dievas iš meilės atsiuntė į žemę ir kuris atnešė auką. Tai yra kelias, kurį Dievas suteikė mums iš meilės, kad galėtume pas Jį ateiti.

Mes tikime Dievu, Šventąja Dvasia, naująja Kūrėja. Iš meilės Dievas atsiuntė Šventąją Dvasią į žemę. Ši Šventoji Dvasia veikia dabar, kad įgyvendintų Dievo meilę ir sukurtų Naująjį Kūrinį. Ji pirmiausia kuria naują žmogų, ji kuria išganymą, ji veikia ir užbaiginėja Dievo išganymo planą. Šiandien Dievas veikia žemėje per Šventąją Dvasią, taip

*Mes laukiame amžinosios šlovės,
kuri leis pamiršti visas mūsų
kančias ir sunkumus.*

veikia Dievo meilė. Šios Dvasios dėka Dievas tęsia savo planą iki galutinio tikslo – atvesti visus žmones į bendrystę su Dievu.

Taigi, mes tikime Dievu, kuris yra meilė. Meilė: definicija, Trejybės santykis, Dievas trokšta įtraukti žmogų į šį santykį, tam Jis iš meilės atsiuntė į žemę Jėzų Kristų, Dievo Sūnų, Jis atnešė auką. Mes tikime, kad šiandien Dievas iš meilės toliau veikia per Šventąją Dvasią, kurios negalima matyti, bet ji yra Dievo veikimas, Dievo meilė. Tuo tikime mes. Toliau mes tikime, kad Dievas iš meilės mums suteikė bažnyčią, tarnystę ir sakramentus, ir mes tikime pažadu, kurį davė Jėzus ir kurį mums Šventoji Dvasia vis dar išlaiko gyvą, tikime, kad Viešpats sugrįš, kad Jis trokšta kurti savo karalystę bei Naująjį Kūrinį visiems žmonėms, kurie seka Jėzumi. Tuo tikime mes. Svarbu, kad mes tai vėl įsisąmonintume. Tikėjimas paveikia pasitikėjimą. Mes tikime, kad Dievas yra meilė, tikime, Dievo meilė veikia toliau ir trokšta suteikti žmonėms išganymą.

Šiandien mes dar ne visiškai galime tai matyti. Tačiau nors ir nematome, tikime, Dievas mus myli. Net jei ir nesuprantame Dievo veiksmų, pasitikime Juo, nes tikime – mano Dievas yra meilė, Jis veikia. Net jei kartais viskas nesiseka, tikime ir pasitikime: mano Dievas yra toks, kokiu

ir tikiu. Jis teikia išganymą, veikia visų žmonių išganymo labui. Tai yra ateitis. Pasitikime Dievo visagalybe, Dievas yra toks, kokiu mes tikime. Tikime Dievu trijuose asmenyse, Jėzumi Kristumi, Šventąja Dvasia, tikime bažnyčia, tarnyste, sakramentais, ateitimi. Iš to išauga pasitikėjimas. Tai svarbiausias punktas, nuo to priklauso išganymas.

Tuomet Paulius kaip antrąjį punktą įvardina viltį. Iš tokio tikėjimo išauga viltis. Mes tikime Dievo ketinimais. Ilgimės, laukiame su kantrumu ir rušiamės tam. Toks

Mes neprarasime drąsos nei dėl mūsų, nei dėl kitų žmonių klaidų ar netobulumų

yra vilties apibrėžimas. Krikščioniškasis tikėjimas iš esmės yra orientuotas į ateitį. Aš tai sakiau prieš dvi savaites Vašingtone, nes man tai rūpi, kai matau krikščionišką pasaulį. Pastebiu, kad kartais tikėjimas dar yra, bet viltis, ateitis, amžinasis gyvenimas, pirmasis prisikėlimas, vėliau išganymas Naujajame Kūrinyje visiems, kurie Kristų priėmė kaip savo Viešpatį, slūgsta. Iškilio pavojus krikščioniams, kad krikščioniškas tikėjimas tampa tik etika. Mokyamu, kuris skelbia etines vertybes, tarpusavio bendrystę, kaip truputį pagerinti žmonių bendrą gyvenimą. Tai yra etinės vertybės, kurios yra geros, tačiau jas galima ir kažkuo pakeisti. Ten, kur tikėjimas nėra susijęs su ateitimi, jis tampa tradicija arba morale, tačiau neatneša išganymo. Tai iš tiesų yra mano rūpestis, laikykimės tos vilties.

Mūsų tikėjimas yra orientuotas į ateitį. Mes laukiame, kad Dievas įvykdys savo pažadą. Laukiame išganymo, kurį mums suteiks. Galiausiai laukiame Naujojo Kūrinio. Visi tie, kurie Kristų priėmė kaip savo Viešpatį, atras

išganymą. Viltis glūdi žinojime, kad Jis ateis. Viešpats Jėzus pasakė, kad Dievo karalystė jau yra jūsų tarpe. Yra tokių pranašysčių. Paulius sako čia, kad mes matome dabar veidrodyje tamsų vaizdą. Numanome apie šlovę, apie tobulybę. Bet viskas dar labai neaišku. Tačiau žinome, visa tai ateis, viskas dar tik bus. Nauja būtybė, kuria Dievas mus padarys, jau egzistuoja, bet yra dar ateityje. Išganymas, kurį Viešpats visiems žmonėms suteiks, jau egzistuoja, bet yra dar ateityje, dar negalime aiškiai matyti, bet visa įvyks, ką Dievas mums pažadėjo. Dievas yra toks, koku mes ir tikime. Viskas įvyks, mes ruošiamės tam. Tai ir yra viltis, kai kažkas jau egzistuoja, apie tai truputį žinoma, bet viskas laukia tik ateityje.

Bažnyčia yra netobula, broliai, tarnai taip pat yra netobuli, tikintieji nėra tobuli, išganymas netobulus, taika netobula. Viskas dar tik ateityje. Esame užtikrinti, kad tai įvyks ir ruošiamės tam. Ši viltis padeda mums išlikti tvirtais, net jei susiduriame su prieštaravimais ar išbandymais. Išliekame tvirtais viltyje, jog verta likti ištikimais, Dievo karalystė ateis, mes į ją įeisime, būsime amžinai palaiminti ir laimingi. Tik tikėkis, verta likti ištikimam.

Vienur ar kitur pasibeldžia mirtis ir tada sakome sau: jis mirė ir kas jam dabar iš to. Ne, viltis siekia daug toliau nei mirtis, daug toliau. Mirtis nėra kliūtis. Išliekame tvirti prieštaravimuose, net jei susidurtume su mirtimi, ji nepakeistų mūsų vilties; viskas dar tik ateityje, bet tai įvyks! Dievas mums pažadėjo: aš užbaigsiu tai, ką esu pažadėjęs. Kol tu sutiksi su manimi, tol aš vesiu tave į savo karalystę. Ši viltis gyvena mumyse. Todėl mes ir nepasiduodame. Net jei šimtą penkiasdešimtą kartą krentame, šimtą penkiasdešimt kartų ir atsikeliamo. Einame toliau. Kadangi turime šią viltį, stengiamės apsivalyti, toliau kovojame su nuodėme, stengiamės ją įveikti, vesti naują gyvenimą. Neprarandame vilties. Visa tai ateis, ruošiamės tam. Žvelgiame į pasaulį ir matome daugelio žmonių kančias, neteisybę. Matome ir žmones, kurie priešiški Dievui, atitolę nuo Jo. Galima būtų pasakyti, kur žiūri Dievas? Mūsų Dievas dirba per savo Šventąją Dvasią, dirba prie išganymo plano visiems žmonėms. Toks yra Dievo veikimas, Jis veikia per Šventąją Dvasią. Jis veikia toliau, iki pabaigos. Verta tarnauti Viešpačiui ir toliau aukotis Jo kūriniui, prisidėti, nes planas įgyvendinamas, jo negali nieks sustabdyti. Tokia yra viltis. Mes žinome, kad tai bus ir mes laukiame. Mes ilgimės ir ruošiamės tam. Laukiame kantriai ir kovojame prieš nuodėmę. Verta tarnauti Viešpačiui ir aukoti. Verta prisidėti prie Jo Kūrinio, nes mes žinome šios istorijos pabaigą.

Ir paskutinis punktas: jis atrodo truputį keistai. Paulius pirmiausia įvardija tikėjimą, viltį ir tik tada meilę.

Dažniausiai daroma atvirkščiai, tačiau yra tam priežastis, nes jei su tikėjimu yra gerai, jei viltis yra priekyje, tai natūraliai auga ir meilė. Tikėjimas mums sako, kad Dievas myli tave, Dievas myli žmones. Jis leidžia patirti Jo meilę, ją suprasti. Viltis parodo, ką mielas Dievas mums suteiks ateityje. Iš to išauga meilės atsakas: kadangi Dievas mus taip myli, mylime ir mes. Bet ši meilė kyla iš tikėjimo. Be tikėjimo ši meilė būtų neįmanoma. Turime patikėti, kad Dievas yra meilė. Net jei to nematome, nesuprantame, negalime įsivaizduoti, tikime ir laukiame, ir iš to išauga meilė. Paulius sako, kad tikėjimas virsta darbais meilėje. Kaip tikėjimas be vilties yra nieko vertas, taip ir tikėjimas be meilės yra miręs tikėjimas. Meilė yra matavimo vienetas, kuriuo matuojamas tikėjimas. Taigi, viskas priklauso nuo tikėjimo, bet kad įvertintų tikėjimą, Dievas žiūri į meilę. Kur tikėjimas tikras, ten yra meilė, meilė Dievui. Kaip pasireiškia ši meilė? Viešpats Jėzus pats yra pasakęs: kas mane myli, laikosi įsakymų. Kas mane myli, yra paklusnus. Daug žmonių, netgi daug krikščionių, turi visai kitą meilės įsivaizdavimą. Bet nieko negalima padaryti, tokie yra Jėzaus Kristaus žodžiai. Jėzus tai apibrėžė. Tikėjimas matuojamas meile. Kas myli mane, tas laikosi mano įsakymų. Ar mes visuomet turime savyje troškimą, gyventi pagal Dievo įsakymus, ar turime vidinį troškimą, persiorientuoti pagal Dievo įsakymus ir gyventi pagal juos? Kas myli mane, tas laikosi mano įsakymų.

Kai žinai, kad viskas priklauso nuo tikėjimo ir kad Dievas tikėjimą matuoja meile, ir meilę apibrėžia kaip tikėjimo paklusnumą, tai meilė tampa nelabai patogi.

Kitas įsakymas, kurį Dievas davė, yra artimo meilės įstatymas: turime tokią viltį, Dievas pažadėjo mums bendrystę su Juo, mes ilgimės jos ir jai ruošiamės. Ką reiškia ruoštis? Mes ruošiamės bendrystei su Dievu ir nusiteikiame, kad jau šiandien su Dievu tampame viena, kad Jo mintys, Jo požiūris tampa mūsų mintimis ir mūsų požiūriu. Koks Jėzaus požiūris? Jis myli mano artimąjį kaip ir mane. Kadangi turime viltį, ilgesį ateičiai, ilgesį bendrystei su Dievu, jau šiandien tam nusiteikiame. Mes bandome ir stengiamės vis naujai augti Jėzaus Kristaus būde. Jėzus Kristus yra Dievas, Dievas yra meilė, Jis myli mano artimąjį, tai yra logiška seka. Aš augu meilėje, nes turiu šią viltį, laikiu bendrystės, ruošiuosi bendrystei su Dievu, Dievas yra meilė, taigi, aš taip pat turiu tapti meile. Todėl meilė yra be galo svarbi. Taigi, tikėjimas apsprendžia išganymą, pasireiškia per viltį ir yra matuojamas meile.

Norėčiau eiti prie pabaigos: Paulius sako, kad pasilieka tikėjimas, viltis, meilė. Tai yra pagrindiniai principai, bet didžiausia juose yra meilė. Paulius nesako, kad meilė svarbiausia, bet didžiausia. Jis pats taip aiškina, nes tikėjimas kada nors baigsis. Kai tikėjimo laikas baigsis, mums

Vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider išleidžia į užtarnautą poilsį krašto apaštalą Markus Fehlbaum (nuotrauka kairėje) ir paskiria Jürg Zbinden (nuotrauka dešinėje) naujuoju krašto apaštalu

atsivers matymas, tada matysime tai, kuo tikėjome. Tada tikėjimas baigsis. Jau ir šiandien kartas nuo karto galime patirti tikėjimą. Šis patyrimas stiprina mūsų tikėjimą. Kai būsimė pas Jį, mums nereikės tikėti, viskas bus „kaip ant delno“, viskas bus aišku. Viltį, kurios mes laukiame, jau dabar galime truputį pajusti Šventosios Vakarienės metu, bendrystėje. Gražu, kai galime patirti tai, kas yra bendrystė su Dievu, bet tai tik užuomina. Kažkada Dievas išpildys savo pažadą, tuomet mums nebereikės vilties. Tada gyvensime toje realybėje. Meilę jau šiandien galime patirti, bet ji niekada nesiliaus. Kodėl? Sugrįšiu prie pradžios. Būsime priimti į bendrystę su Dievu, joje galėsime gyventi, ši bendrystė yra meilė. Kai viską įveiksime, pasieksime tikslą, tada gyvensime Dievo meilėje, turėsime vidinį sąryšį su Dievu, būsime su Juo viena, būsime labai arti Jo ir niekas negalės mūsų atskirti. Tai yra meilė. Taigi, meilė nesibaigs, ji tik taps tobula, kai gyvensime bendrystėje su Dievu. Kaip bus su artimojo meile? Ji taip pat nesibaigs, ji taip pat taps tobula, nes mes būsime jungtvių salėje ir vėliau Naujajame Kūrinyje. Žmonės gyvens kitokiuose santykiuose, visi jie bus kupini Dievo meilės. Per šį vidinį ryšį su Dievu ir žmonių tarpusavio santykiai bus konstruojami kitaip. Viskas, kas nuodėminga, kas žmogiška, išnyks, visi bus pilnai orientuoti į Dievą, Dievas yra visa visame kame, santykiai tarp žmonių patys iš savęs yra dieviški, jie paremti Dievu, pripildyti Dievo meilės. Visa ko tikslas yra amžinoji meilė, kad mes gyventume bendrystėje su Dievu ir kad žmonės

tarpusavyje būtų Dievo Trejybės atspindys. Žmonių santykiai bus paremti vien tik meile. Tokia yra mūsų ateitis.

Tai yra keletas minčių apie šias tris centrines sąvokas: tikėjimą, meilę, viltį. Būtų gerai, jei mes į tai truputį pasigilintume. Į ką aš iš tiesų tikiu? Kuo aš tikiu? Laikui bėgant tai apaugo dulkėmis ir kartais tikėjimą maišome su kai kuo kitu, su tradicija, ar

dar kuo. Bet eikime prie esmės. Į ką tikime, kuo tikime iš tiesų? Iš to auga tikėjimas ir meilė. Be vilties mūsų tikėjimas yra miręs, tikėjimas matuojamas meile.

Tikslas – amžinai būti Dievo meilėje kartu su savo artimais žmonėmis. Toks yra mūsų troškimas, toks yra mūsų tikslas. Amen.

ESMINĖS MINTYS

Tikėjimas, viltis ir meilė yra neatskiriamos, o taip pat ir būtinos savybės išganymui. Mes tikime, kad Dievas yra meilė ir pasitikime Juo. Tikėjimas išaugina viltį ir meilę. Mes kantriai laukiame išganymo ir aktyviai tam ruošiamės. Mes atsakome į Dievo meilę tuo, kad laikomės Jo įsakymų ir gyvename pagal Jėzaus pavyzdį.

| Vyriausiojo apaštalo pamaldos Šiauliuose

Vyriausiasis apaštalas Jean – Luc Schneider, kurį lydėjo krašto apaštalas R. Storck, apaštalai W. Schorr, F.W. Otten, P. Gamov, A. Budnik, J. Loy, T. Deubel ir vyskupas A. Strelčiūnas, rugpjūčio 18d. lankėsi Lietuvoje. Šiauliuose vyriausiasis apaštalas laikė pamaldas Lietuvos ir Latvijos bažnyčios tarnams bei jų sutuoktinėms, bažnyčios tarnams poilsyje ir jų sutuoktinėms bei tarnų amžinybėje sutuoktinėms, sekmadieninių mokyklėlių mokytojams, jaunimo vadovams.

Šventinės pamaldos Šiauliuose

Šventinė bendruomenė

Nuotrauka: Lietuvos NAB

Pamaldoms skirtas Žodis buvo iš Evangelijos pagal Joną: „Jau nebevadinu jūsų tarnais, nes tarnas nežino, ką veikia jo šeiminkas. Jus aš draugais vadinu, nes jums viską paskelbiau, ką buvau iš savo Tėvo girdėjęs.“ (Jn 15, 15)

Pamoksle vyriausiasis apaštalas Jean – Luc Schneider vardino, kokie yra bažnyčios tarnų uždaviniai, jis sakė: „Mes norime padėti žmonėms ateiti prie Dievo ir likti su Juo - ne turėti geresnį gyvenimą žemėje, bet turėti gyvenimą su Dievu.“

„Mūsų tarnystė yra padėti broliams ir seserims vis labiau būti Jėzaus Kristaus ir mylėti artimą“, - apibendrina vyriausiasis apaštalas.

Prie altoriaus pirmasis patarnavo krašto apaštalas Rainer Storck, kuris kalbėjo, ką reiškia būti Dievo draugu: „Dievas yra toks draugas, kuris visada turi tau laiko, ir tas, kuriuo tu visiškai pasitiki, kai būni giriamas ar kritikuojamas.“

Vyriausiasis apaštalas pakvietė patarnauti ir apaštalą iš Ukrainos Anatolij Budnik. Jis kalbėjo, kad „Dievas mus visus myli ir mums davė pavidimą: tarnauti žmonėms bei skelbti Dievo žodį.“

Vyriausiasis apaštalas laiko pamaldas Šiauliuose

Pamaldos buvo verčiamos iš vokiečių į lietuvių, latvių ir rusų kalbas. Giedojo projektinis LNAB choras. Dalyvavo 146 tikinčiųjų.

Jean-Luc Schneider – trečiasis vyriausiasis apaštalas, kuris lankėsi Lietuvoje.

I Apaštalo F.W. Otten pamaldos Panevėžyje

Liepos 28 d. apaštalas F.W. Otten laikė pamaldas Panevėžyje. Apaštalą lydėjo krašto vyresnysis, krašto evangelistai D. Ezerskis ir A. Konosonoks (Latvija). Dalyvavo Kauno, Prienų, Jurbarko, N. Akmenės, Šiaulių, Radviliškio, Pakruojo, Panevėžio, Rokiškio LNAV bendruomenės. Giedojo LNAV projektinis choras.

Pamaldų pradžioje apaštalas perdavė linkėjimus nuo krašto apaštalo ir apaštalo W. Schorr, pasidžiaugė, kad po ilgo laiko gali vėl pasimatyti su tikėjimo broliais ir sesutėmis Panevėžyje. Pamaldoms skirtas Žodis iš Evangelijos pagal Joną, 14 skyriuje, kaip dalis 27-ojo sakinio: „Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę.“

Pamokslė apaštalas F.W. Otten kalbėjo, kad „šioms pamaldoms kaip pagrindą turime labai gerai žinomą Žodį. Jėzus sako: „Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę.“ Tai yra dvi skirtingos ramybės rūšys. Jis sako: „Aš jums palieku ramybę.“ Taigi, tai yra ramybė, kurią mes, kaip žmonės, galime sau susikurti, už kurią mes patys nešame atsakomybę. Kaip žmonės mes sakome, jog turime ramybę, kai nėra didelių rūpesčių, kada neturime didelių baimių. Tokia yra mūsų – žmonių – ramybė. Mes taip pat turime atsakomybę, sukurti ramybę bendruomenėje, šeimoje, visuomenėje. Ramybė bendruomenėje yra tada, kai gerbiame vieni kitus, laikomės taisyklių ir teisingai elgiamės. Dievas yra sukūręs pagrindą, pagal kurį gyvendami žmonės gali būti ramybėje, pavyzdžiui, 10 Dievo įsakymų. Taip pat ir Jėzaus Kristaus Evangelija yra pagrindas, kurio laikantis galima gyventi ramybėje. Jau vien tik sakiny iš Evangelijos, „auksinė“ Jėzaus Kristaus taisyklė: „Daryk savo artimajam tai, ko nori kad jis tau darytų.“ Ir tai yra instrumentai, kuriuos Dievas mums jau yra davęs ir tai yra ramybė, kurią mes kaip žmonės turime sukurti.

Oką Dievas mano, sakydamas: „Duodu jums savo ramybę...“ Tai yra kitokia ramybė: tai ramybė iš Jėzaus Kristaus. Jis yra mūsų ramybė, nes per savo auką sutaikė mus su Dievu. Jis dovanoja mums ramybę, nes atleidžia mūsų nuodėmes, nes pašalina mūsų atskyrimą nuo Dievo. Jeigu mes suvokiame savo klaidas, tai suprantame, kad turime susitaikyti su artimuoju ir atleisti jam. Tada mumyse taip auga ramybė. Dievo Dvasia sako: „Pasitikėk Dievu.“ Net jeigu mums nesiseka, mes vis tiek pasitikime Dievu, patikime Jam savo ranką ir sakome: tebūnie Jo valia. Ir jei tai darome iš visos širdies, tada turime ramybę savo širdyje.”

Patarnauti prie altoriaus apaštalas pakvietė kunigą J. Kirkilionį ir krašto evangelistą A. Konosonoks.

Apaštalas F.W. Otten suteikė Krikštą Vandeniu ir Paženklinimą Šventąja Dvasia vienai sielai iš Klaipėdos bendruomenės.

Panevėžio bendruomenės vadovui kunigui Jonui Kirkilioniui apaštalas padėkojo už jo tarnystės metus ir išleido į poilsį. Pakvietęs prie altoriaus kunigą Juozą Audicką apaštalas F.W. Otten davė jam pavidimą būti Panevėžio bendruomenės vadovu.

Šventinė Panevėžio bendruomenė

Apaštalas Otten išleido į poilsį kunigą Joną Kirkilionį

Pamaldas vedė vyskupas

Nuotrauka: Lietuvos NAB

Jaunimo šventės dalyviai

| LNAB jaunimas susitiko Macikuose

Šių metų jaunimo šventė liepos 20-21 dienomis vyko Macikuose, Šilutės r. Suvažiavo jaunimas iš visų Lietuvos bendruomenių, dalyvavo vyskupas A. Strelčiūnas, krašto vyresnysis, krašto evangelistas D. Ezerskis ir bažnyčios tarnai, dirbantys su jaunimu bendruomenėse.

Penktadienis buvo skirtas sportui, aktyviam bendravimui ir poilsiui. Šeštadienį po pamaldų buvo pokalbis su vyskupu apie jaunimo veiklą bažnyčios gyvenime, aptarta, ką nuveikė jaunimas per metus, nuo susitikimo Cerėje, kaip vyksta pasirengimas 2019 metų NAB jaunimo šventei Vokietijoje.

Liepos 21 d. vyskupas A. Strelčiūnas laikė pamaldas jaunimui žodžiu iš Biblijos: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jono 3, 16). Šiuo Žodžiu iš Evangelijos pagal Joną krašto apaštalas Rainer Storck laikė pamaldas Vakarų Vokietijos teritorinės bažnyčios jaunimo dienos birželio 18 d. Pamokslė vyskupas išskyrė tris svarbius lygmenis, kuriuos akcentavo krašto apaštalas, kalbėdamas apie jaunimo dienų šūkį „Tu esi svarbus“. „Pirmas lygmuo yra jau atvertas, Dievas sako man ir tau: tu esi svarbus. Šitoje žemėje šiuo metu gyvena jau aštuoni milijardai žmonių... Bet mūsų Dievas pažįsta tave ir sako: tu esi svarbus. Tai galioja kiekvienam: tiems, kurie šiuo metu yra toje fazėje, kad jie gerai nusiteikę, kuriems gerai sekasi, ir galioja tiems, kurie nėra gerai nusiteikę, kurių menkas savivertės jausmas ir šią akimirką būtent taip jaučiasi kaip „kažkas iš masės“, kurie patys gerai nežino, kas jie yra ir kur jie turi eiti. Tai galioja vienišiesiems, tai galioja tarp kitko ir jums, mielieji jaunimo vadovai, bendruomenių vadovai, mieli krašto tarnai, visiems, kurie prisideda: jūs nesate paprasčiausi funkcionieriai mūsų

bažnyčioje ir neatliekate „darbo“, jūs esate svarbūs. Tu esi vertas Dievo akyse.

Ir antras lygmuo yra nušviestas, kai mes žvelgiame į kitą, artimąjį: tu esi svarbus... Jis yra nepakartojamas Dievo akyse ir todėl jis turi turėti tą vertę mano akyse, ir aš galiu būti užtikrintas, mano šeimoje, mano aplinkoje, jaunimo rate aš tą patirsiu taip pat savo atžvilgiu: aš esu vertinamas; nors aš kartais to nepajuntu: tu esi svarbus! - taip sako mano artimasis.

Trečias lygmuo yra bažnyčia... Tu esi svarbus mūsų bažnyčioje! „Jaunimas yra mūsų ateitis“ - tai yra sparnuotas posakis, tai yra nuvalkiota, bet taip yra iš tikrųjų. Jei mes po penkiolikos, dvidešimties metų norime būti savo bažnyčioje, kas turi tai padaryti, kas gali tai padaryti, jei ne jūs? Tu esi svarbus! Toks tu esi ne iš reikalo, o todėl, kad tave vertiname, nes esi mums reikalingas, jūs esate mūsų bažnyčia.“

Pamokslą vyskupas užbaigė krašto apaštalo R. Storck žodžiais: „Kai Dievas man sako: „Tu esi svarbus“, tai siejasi ne tik su žemiškuoju ir laikinu gyvenimu, bet čia kalbama apie amžinąjį gyvenimą. Tu esi svarbus! Ir Jis sako: „Aš noriu būti kartu su tavimi, Jėzus Kristus vėl ateis. Jis nori bendrystės su tavimi. Tu esi svarbus, aš galėsiu tave panaudoti Tūkstantmetėje Taikos Karalystėje...Tu esi svarbus kaip individas, aš siūlau tau išganymą.“ Tai yra pasiūlymas, kurį Jis pateikia man, ir aš norėčiau eiti kartu.“

PAULIUS MALTOS SALOJE

(PAGAL APAŠTALŲ DARBŲ KNYGĄ 27 IR 28)

Paulius kartu su kitais kaliniais turi būti gabenamas laivu į Romą. Oras labai audringas. Kai laivas Kretoje nuleidžia inkarą, apaštalas įspėja laive esančius žmones toliau nebeplaukti. Bet šimtininkas nepaklauso Pauliaus.

Vėją pakeičia galinga audra. Jūreiviai nesėkmingai bando įtvirtinti laivą. Rytotaus dieną tenka išmesti į jūrą dalį krovinio. Audra nesiliauja. Dar po dienos išmetami ir kai kurie įrankiai bei laivo įrengimai tam, kad laivas būtų lengvesnis.

Nesimato nei saulės, nei žvaigždžių danguje. Galingoje audroje keliaujantieji praranda bet kokią viltį. Tačiau Dievas per angelą praneša Pauliui, kad visi 276 žmonės laive išgyvens. Praeina keturiolika dienų ir naktų. Vidurnaktis. Jūreiviai išmeta grimzlę ir pamato, kad

vanduo jau visai negilus. Jie bijo užplaukti ant uolų. Kai kurie jūreiviai bando pabėgti valtele. Bet Paulius įspėja: jei jie neliks kartu laive, nebus išgelbėti. Prieš rytą Paulius ragina visus užvalgyti. Jis paima duoną, dėkoja Dievui, laužo ją ir pradeda valgyti.

Išaušta rytas, įgula bando priplukdyti laivą prie sausumos, tačiau laivo priekis įsminga į seklumą. Iššokę iš laivo vieni žmonės plaukia patys, kiti ant lentų ar laivo nuolaužų. Visiems 276 žmonėms pavyksta gyviems pasiekti žemę.

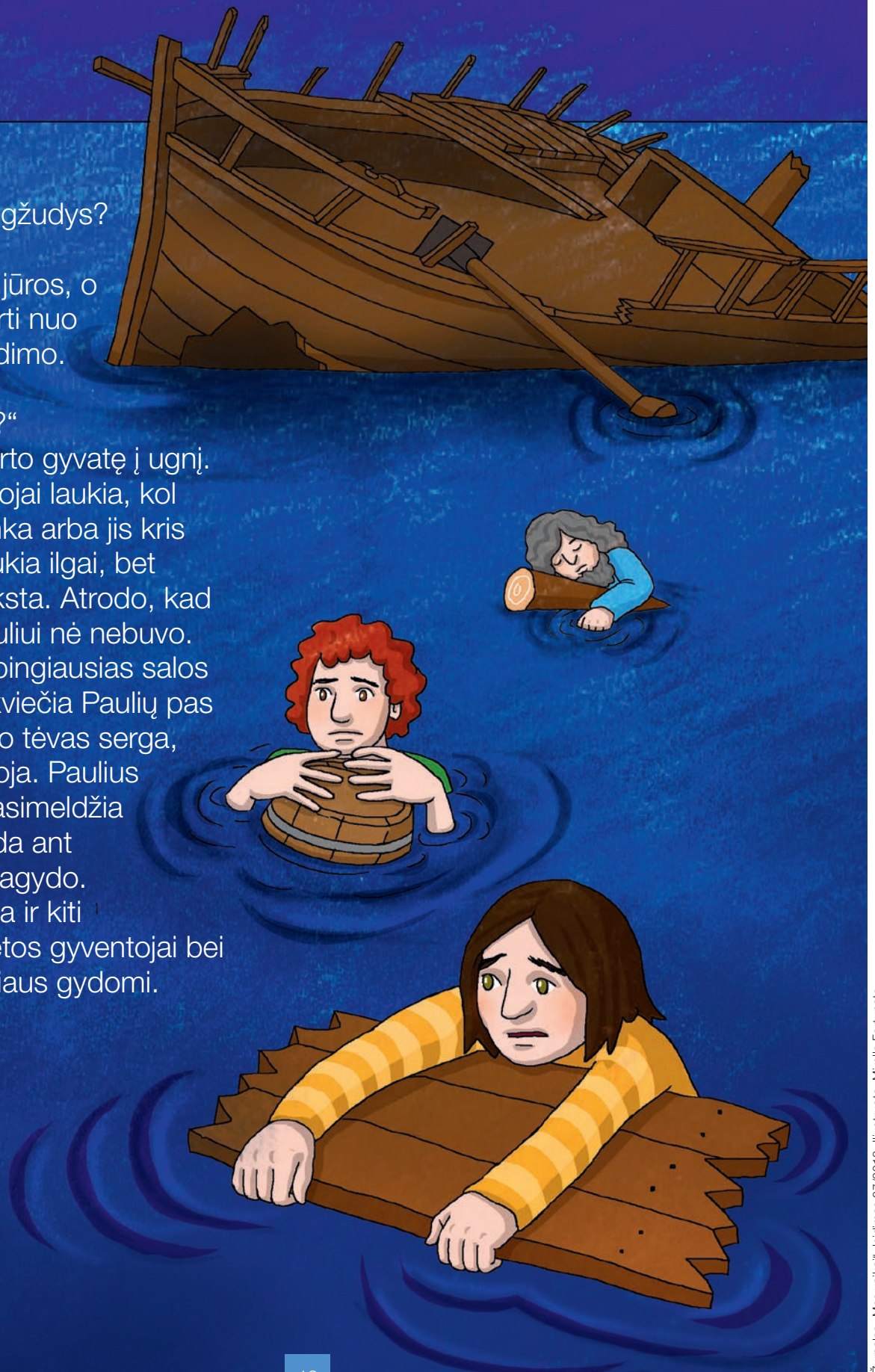
Jie išsigelbėja. Sala, į kurią jie atplaukia, vadinasi Malta. Salos gyventojai su išsigelbėjusiais elgiasi draugiškai. Kadangi lyja ir yra šalta, jie užkuria ugnį.

Paulius taip pat prirenka sausų šakų. Kai jis nori mesti glėbį šakų į ugnį, išsigandusi karščio iš ten staiga išlenda gyvatė.

Ji įsikabina jam į ranką. Ar išsigelbėjimas nuo audros buvo bergždžias? Salos gyventojai klausia vieni kitų: „Ar šis

žmogus žmogžudys?
Pirmiausia jis
išsigelbēja iš jūros, o
dabar turi mirti nuo
gyvatės įkandimo.
Už ką jam
kerštauja?“

Paulius nupurto gyvatę į ugnį.
Salos gyventojai laukia, kol
jam ištins ranka arba jis kris
negyvas. Laukia ilgai, bet
niekas neįvyksta. Atrodo, kad
įkandimo Pauliui nė nebuvo.
Publijus, garbingiausias salos
žmogus, pakviečia Paulių pas
jį paviešėti. Jo tėvas serga,
labai karščiuoja. Paulius
jį aplanko. Pasimeldžia
su juo, uždeda ant
jo rankas ir pagydo.
Tuomet ateina ir kiti
sergantys vietos gyventojai bei
leidžiasi Pauliaus gydomi.

SVEČIUOSE PAS DAMIAN DOHOS MIESTE (KATARAS)

Sveiki atvykę į Katarą! Aš vardu Damian ir man 13 metų. Aš gyvenu kartu su tėveliais ir mano broliu Dillon (jam 15 metų) Dohos mieste, šalies sostinėje. Kataras yra Artimuosiuose Rytuose, pusiasalis Saudo Arabijos šiaurės rytuose.

Čia mes gyvename, tai įėjimas į mūsų namą. Mano tėvai yra kilę iš Pietų Afrikos ir prieš septynerius metus atsikraustė į Katarą, nes tėtis čia rado gerą darbą. Jis dirba direktoriaus pavaduotoju vienoje projektų valdymo firmoje oro uoste, o mama moko muzikos mano mokykloje. Katare gyvena daug užsieniečių, tik kas devintas gyventojas yra vietinis. Didžiausia dalis užsieniečių atvyko dirbti naftos ir dujų pramonėje. Šie gamtiniai išteklių padarė šalį turtinga.

Nuotrauka su draugais, daryta gimtadienio šventės metu restorane.

Mano tėvas yra mūsų bendruomenės vadovas. Be to, jis gieda chore ir groja vargonais. Mano mama dirguoja chorui ir taip pat groja vargonais bei obojumi orkestre. Mūsų šeima yra labai muzikali, kaip ir matote nuotraukoje: aš groju violončele, mano brolis pasirinko elektroninį pianiną.

Mūsų pamaldos vyksta krikščioniškų bendruomenių centre. Ten yra maža patalpa, joje galime sustatyti kėdes ir stalą, kuris tarnauja kaip altorius. Vienoje spintoje laikome staltiesę, vargonėlius, giesmynus, natas ir natų laikiklius. Šią patalpą turime paruošti prieš kiekvienas pamaldas.

Tai mano mokykla, kurią lankau. Mėgstamiausi dalykai man yra geografija, teatras, sportas ir istorija.

Aš nemėgstu: žaisti regbio, pomidorų, anglų kalbos pamokų. Man patinka: žaisti žaidimų kompiuteriu arba planšete, makaronai su sūriu, futbolas ir kitos sporto šakos.

2022 metais Katarė bus organizuojamas pasaulio futbolo čempionatas. Kadangi čia vasarą dažnai būna virš 40°C karščio, pasaulio čempionatas vyks žiemą. Tuomet vidutiniškai dar vis būna nuo 17 iki 20°C.

Nuotrauka: Brian Jackson - Fotolia.com

Malda – būtina visose gyvenimo situacijose

Kodėl mes meldžiamės? Kas malda išvis padaro malda? Ir kokia ji turi būti, kad maldos gyvenimas būtų aktyvus? Mintys apie komunikavimą su Dievu – iš vyriausiojo apaštalo rašty.

Kai kalbame apie maldą, turbūt pirmiausia galvojame apie maldas pamaldų metu. Jose svarbiausi elementai yra pagarbinimas, padėka, prašymas ir užtarimas. Maldos, kurios kalbamos pamaldose, nėra pamaldų vedančiojo dėkingumo, jo prašymo ir jo rūpesčių išraiška, o jos išreiškia tai, kas jaudina ir yra susiję su visa bendruomene.

Vieša malda per pamaldas taip pat visada parodo pamaldų dalyviams, kokia svarbi yra asmeninė malda tikėjimo gyvenime. Bendra malda pamaldose turi paskatinti melstis asmeniškai, ir ne tik sunkiomis aplinkybėmis, kai galbūt nebeatome išėitės ir esame abejonėse, bet ir visose gyvenimo situacijose.

Tikėjimo ir bendrystės išraiška

Malda yra esminė bendrystės tarp Dievo ir žmogaus išraiška. Katekizme apie tai rašoma: „Maldoje tikintysis suvokia: Dievas yra čia, Dievas išklauso, Dievas atsako“ (KNK 13.1).

Kai kuriems asmeninė malda, kurią tradiciškai vadiname maldos gyvenimu, dažnai atsiduria antrame plane. Todėl yra būtina nuolat prisiminti apie galimybę melstis. Be to, jei turime atsakomybę už savo vaikų tikėjimo gyvenimo formavimą, turėtume reguliariai kartu su jais melstis, kad jie atpažintų, jog malda priklauso ne tik pamaldoms, bet ir mūsų kasdienybei.

Meldimasis pirmiausia yra mūsų tikėjimo išraiška, nes be tikėjimo Dievu mūsų kreipimasis į Jį ir atsakymo iš Jo tikėjimasis būtų beprasmiškas. O juk tikintysis žino: į Dievą galima kreiptis ir Jis atsako. Žmogus yra Dievo kūrinys, Jo atvaizdas, ir todėl jis yra tas, į kurį Dievas kreipiasi.

Kas pasinaudoja galimybe melstis, patiria Dievą priešais save, Jis išklauso ir atsako. Šis išgyvenimas veda prie Dievo patyrimo ir atpažinimo, kad Jam svarbūs žmogaus rūpesčiai ir Jis nori lydėti žmogų jo kelyje. Taigi, malda yra ir vidinės nuostatos išraiška, kuri paženklinta pasitikėjimo Dievu.

Tas, kas meldžiasi, turėtų žinoti, kokie elementai būtini maldai. Apie tai kalbėsime tolesniuose skyreliuose.

Vidinė ir išorinė nuostata

Pirmiausia maldai dažniausiai priklauso tam tikra kūno išraiška: pavyzdžiui, rankų sunėrimas, kuris signalizuoja, jog dabar nesame veikiantieji ar užsiėmusieji, bet tie, kurie visiškai susikoncentruoja į pokalbį su Dievu ir atideda visus kitus darbus. Besimeldžiantieji, kurie maldoje klūpi, parodo, kad nusizėmina prieš Dievą, Jį garbina kaip visagalį, didingąjį ir gailestingąjį, kurio rūpesčiui besąlygiškai atsiduodame. Jei meldžiantis užmerkiama akys, tai niekas negali nukreipti mūsų nuo pokalbio su Dievu.

Jau iš išorinės išraiškos tampa aišku, kad besimeldžiantysis yra tas, kuris pilnai orientuojasi į Dievą. Malda atsiranda iš betarpiško poreikio atsigręžti į Dievą ir padėkoti Jam už tai, ką turime bei paprašyti Jo palaikymo ar pagalbos. Taigi, maldoje žmogus visuomet yra tas, kuris gauna, net jei jis, kaip Jėzus Luko Evangelijoje 22, 44, atkakliai reikalauja Dievo. Žmogus yra prašantysis, o Dievas duodantysis arba leidžiantysis. Galiausiai malda yra susijusi su malone ir išganymu, ko ir siekia žmogus, o Dievas jam tai suteikia.

Maldos kitoje pusėje yra tik Dievas. Tai taip pat galioja bendrai maldai ir pamaldų maldai. Kreipiamasi ne į šalia esančius, bet į Dievą. Tokiu būdu malda nėra nei monologas, nei kreipimasis į kartu besimeldžiančiuosius.

Kas maldoje atsiduoda Dievui, tas patirs, kad Dievas yra mylintis ir rūpestingas Tėvas, suteikiantis jėgų ir apsaugą įvairiausiose gyvenimo situacijose. Jei išpažįstame Dievą, Tėvą, kaip Kūrėją, Jėzų Kristų kaip Atpirkėją, ir Šventąją Dvasią, tai visa tai galime patirti maldoje. Iš vienos pusės šis išpažinimas taps mūsų gyvenimo dalimi, iš kitos pusės pagarbinimas, padėka ir užtarimas, priklausantys maldai, atskleis Dievo esybę. Todėl malda yra svarbus betarpiško Dievo pažinimo šaltinis.

Eikime prie prieš tai paminėtų aspektų, kurie priklauso ir viešai, ir asmeniniai maldai:

Pagarbinimas

Malda pirmiausia yra pagarbinimas – dieviškumas, kurį galima patirti kaip visagalybę, didingumą, paslaptinę taurumą, žmogų ir šurpina, ir tuo pačiu žavi. Pagarbinimas vyksta dar prieš prašymą ir užtarimą. Pagarbinimas pirmiausia yra dėl Dievo, nes Jis pranoksta visus mūsų patyrimus, jame pradingsta visi apribojimai. Garbindami

Jį su dievobaimingumu artėjame prie Dievo didingumo, kuris įkūnija šventumą, visagalybę ir amžinybę.

Ir Senajame, ir Naujajame Testamente galime rasti įvairių pagarbinimo pavyzdžių: „Ateikime, pagarbinkime ir pulkime kniūbsčia, klaupkimės prieš Viešpatį, mūsų Kūrėją!“ (Psalmynas 95,6). Apreiškimų Jonui knygoje 4,10.11 dalinamasi, kaip teisingai garbinti gestais ir žodžiais: „[Čia] dvidešimt keturi vyresnieji parpuoldavo prieš Sėdintįjį soste, pagarbino Gyvąjį per amžius ir numesdavo savo vainikus priešais sostą, kartodami: „Vertas esi, mūsų Viešpatie ir Dieve priimti šlovę, pagarbą ir galybę, nes Tu visa sukūrei – Tavo valia visa yra ir buvo sukurta.“

Senajame Testamente vienintelis teisėtas pagarbinimo objektas yra Izraelio Dievas, kuris tuo pačiu yra ir visatos Kūrėjas. Naujasis Testamentas patvirtina, kad Jėzui Kristui ir Šventajai Dvasiai taip pat priklauso pagarbinimas, kaip ir Dievui, Tėvui. Kristus yra prisikėlusysis ir išaukštintas Dievas, kurį reikia garbinti. Šventoji Dvasia yra garbinama kaip Dievas dabartyje.

Galutinis tikslas yra pasiekti, kad visi žmonės ir tautos, o taip pat matomos ir nematomos pasaulio galios, garbintų vieną Dievą (Izaijo 45,14; Zecharijo 14,9.16; Psalmynas 96,7–9; Jono 4,20–24). Prisikėlęs Jėzus Kristus yra išaukštintas Viešpats, kuris turi būti garbinamas ir bus garbinamas. Kas Senajame Testamente sakoma apie Dievą, po prisikėlimo perkeliama ir Kristui (Filipiečiams 2,9–11). Kristaus žengimo dangun dieną tapo aišku, kad Jėzui Kristui bus suteikta garbė: „Jie pagarbino Jį, paskui, didelio džiaugsmo kupini, sugrįžo į Jeruzalę“ (Luko 24,52).

Padėka

Padėka kyla iš žinojimo, kad žmogaus gyvenimas apskritai priklauso nuo santykio su Dievu. Tas, kas dėkoja, pirmiausia dėkoja už save, už savo būtį, nepriklausomai nuo to, ar žmogiškais mastais jis yra sėkmingas ar ne. Padėkoje išreiškiama, kad Dievas yra Kūrėjas ir savo kūrinio išlaikytojas, o mes suvokiame save kaip šio kūrinio dalį.

Apsaugos, palaikymo ir maloningo prielankumo pajautimas įtakoja žmogaus dėkingumą. Padėka kyla iš žinojimo, kad gyvenimas ir gyvenimo aplinkybės yra ne atsitiktinumas, o kad tam Dievas leidžia įvykti arba neįvykti.

Prašymas

Kartais atrodo taip, lyg malda pirmiausia būtų prašymas; taip pat ir „Tėve mūsų“ maldoje yra daug prašymų.

Nuotrauka: Africa Studio - Fotolia.com

Kreipimasis į Dievą su prašymais aiškiai parodo, kad Dievas yra tas, į kurį galima kreiptis visose gyvenimo situacijose. Besimeldžiantysis įpina į maldą savo asmeninį gyvenimą.

Kas prašo Dievo, tas atpažįsta Jame padėjėją ir gyvybės davėją. Maldoje žmogus suvokia, kad Dievas yra gailestingas ir prielankus žmogui. Jis atpažįsta Jį kaip tą, kuris išpildo prašymus arba ne. Prašanti malda yra atpažinimas, kad Dievas yra prielankus savo sukurtai būtybei ir ją myli. Dievas yra netoli ir Jis yra neabejingas savo sukurtai gyvybei, nes Jis ją lydi ir saugo. Jis trokšta suteikti jai išganymą ir amžinąjį gyvenimą.

Užtarimas

Užtarimas leidžia atpažinti, kad tikintysis gyvena tikėjimo gyvenimą ne vienas, o bendrystėje su kitais tikinčiaisiais. Dar daugiau, besimeldžiantysis kaip Dievo atvaizdas žino,

kad yra susijęs su kitais žmonėmis – nes jie yra taip pat Dievo atvaizdai – ir kartu su jais yra Dievo sukurtų būtybių bendrystėje.

Užtarimas yra artimo meilės įstatymo pasekmė. Prašymas, kad Dievas kitus apsaugotų, tausotų ir suteiktų išganymą, apsaugo tikintįjį nuo pavojaus linkėti išganymo tik sau.

Išvada

Viskas, kas jaudina žmogų ir yra jo širdyje, jo asmeniniai rūpesčiai bei troškimai ir kitų žmonių rūpesčiai bei troškimai, yra maldos dalis. Taip pat baimės ir džiaugsmas, sveikata, ligos, ar mirštanti gyvybė, gamtos grožis ir žmogaus buvimas bendrystėje bei buvimas vienas dėl kito, o taip pat ir blogis, naikinimas, kurį žmogus vykdo gamtos ir kitų žmonių atžvilgiu, yra maldos dalis. Taigi, malda yra būtina tikinčiojo ir sekančiojo paskui Jėzų gyvenime.

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Peter Johanning

Apžvalga

- 06.10.2018 Setubalis (Portugalija)
- 07.10.2018 Sassoeiros (Portugalija)
- 12.10.2018 Brazilija (Brazilija)
- 13.10.2018 Kuritiba (Brazilija)
- 21.10.2018 Varšuva (Lenkija)
- 04.11.2018 Sindelfingenas (Vokietija)
- 11.11.2018 Usteris (Šveicarija)
- 22.11.2018 Palanka Raja (Indonezija)
- 25.11.2018 Bandungas (Indonezija)
- 09.12.2018 Pretorija (Pietų Afrika)
- 16.12.2018 Berlynas (Vokietija)
- 23.12.2018 Veimaras (Vokietija)
- 25.12.2018 Prancūzija

New Apostolic Church
International

